

at et Bogterhus blev benyttet til Billetsalgskontor. Det er ganske vist, at for saa vidt er det privat, men jeg begriber ikke, at der ikke kan tages saa meget Hensyn til en saa rimelig og billig Fordring paa dette Omraade. Den Fordring, jeg som Repræsentant for denne Egn tillader mig at gøre en Henstilling om, i alt Fald som det første, er saa besfeden, at der kun forlanges en Herron. Naar de endda maatte saa det saaledes, at de, uden at være udsatte for at brække Arme og Ben, kunne komme af Toget, saa forlange de ikke mere foreløbig, og det skulde man dog synes var et rimeligt og billigt Forlangende, naar der er et Billetsalgskontor, hvor Billetsalget gaar op til henimod 3,000 Kr. Dette vil jeg altsaa henstille, og dersom Ministeren stiller sig velvillig til Sagen, kan jeg ikke tvivle om, at baade Finansudvalget og Tinget, som have givet Sagen deres Tilslutning i langt større Maal, end her forlanges, ogsaa ville tiltræde noget saabant. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at jeg føler mig overbevist om, at Banebestyrelsen ikke har noget at indvende mod denne Sag. Jeg har opfattet min Opgave som Rigsdagsmand saaledes, og det antager jeg ogsaa, at Flertallet eller alle dette Tings Medlemmer gøre, at naar man repræsenterer en Egn, og denne Egn har et rimeligt og fornuftigt Krav at stille — vi ere ganske vist Rigsdagsmænd for hele Folket, men specielt ogsaa for den Egn, vi ere valgte af — saa er det ikke mere end vor Pligt at gøre, hvad vi kunne, for at gaa den Egn, som har sendt os til Rigsdagen, og da denne Sag har Interesse for mange af mine Vælgere, som baade paa den ene og den anden Maade have bedt mig at virke for den, har jeg ogsaa henvendt mig til Jærnbanebestyrelsen og spurgt, om det vilde være saa forfærdeligt, om vi indrømmede disse Folk den Smule Indrømmelse, der forlanges. Jeg har modtaget det Indtryk, at Jærnbanebestyrelsen, endog saa den øverste, ikke vilde være saa ængstelig derved, hvis Ministeren og Rigsdagen vilde gaa med dertil, og jeg vil derfor henstille til Ministeren, om vi ikke kunde opnaa saa meget, at vi kunde saa en Herron ved dette gamle Billetsalgskontor, som har bestaaet, jeg tror nok 15 eller 16 Aar. Skulde Ministeren være saa velvillig at gaa med til at bygge en meget tarvelig Ventesal, saa var Befolkningen vilig til, hvad Dag det skal være, at lægge Jord til, uden mindste Udgift for Statskassen. Ege saa lidt som jeg mener, at vi almindelige Mennesker ere til for Embedsmændenes Skyld, men Embedsmændene snarere ere til for vor Skyld, saaledes vilde

jeg mig virkelig ogsaa ind, at vi ere ikke til for Jærnbankassens Skyld, men Jærnbanen snarere er vor Skyld, og naar der derfor stilles rimelige og velbegrundede Fordringer fra Befolkningens Side til Jærnbanen, saa maa der efter min Mening ogsaa tages Hensyn dertil. Med disse Ord vil jeg anbefale, hvad jeg har foranlediget af Goldepladsler i Betænkningen, og nu tænker jeg, at andre ærede Medlemmer som sædvanlig ville gøre Rede for de Sager, der i den Henseende særlig ligge dem paa Sinde,

Johannsen: Det har naturligvis glædet mig, at Finansudvalget har taget sig af Billetteringsspørgsmaalet, og at der tilstræbes en Forandring, saaledes at Billetteringen ikke længere skal medføre saa store Farer som hidtil. Det forekommer mig, at man ogsaa maa komme til en Forandring af Personvognene, helst efter svenskt Mønster. Som den ærede Ordfører mente, og som jeg fuldstændig bifalder, have disse Personvogne Fordele, som mangle hos os, og der er tillige indrettet en Gang paa den ene Side, ad hvilken Konduktorerne kunne gaa ind i Rupeerne og foretage Billetteringen, saa at den ikke medfører Fare under Korslen. Saa længe man ikke har disse Vogne, maa man vistnok indføre, at man henlægger Billetteringen til Stationerne, og navnlig kunde jeg ønske, at det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgtreds (Scharling) udtalte i Dag, ogsaa maatte ske ret snart, at der blev truffet ekstraordinære Foranstaltninger under disse ekstraordinære Vejrforhold til at beskytte Konduktorerne mod de Farer, som de da naturligvis maa være udsatte for.

Jeg har dernæst et andet Spørgsmaal, som jeg ønsker at omtale, det er Vandringsforslaget under Nr. 268. Udvalget foreslaar der at stryge en Bevilling til et Telefonanlæg mellem Afsø og Bandholm, men der er ikke angivet nogen Grund, hvorfor man foreslaar Summen nægtet. Den ærede Ordfører fremkom heller ikke, saa vidt jeg kunde forstaa, med nogen Grund, hvorfor man har foreslaaet at nægte denne Post paa Bevilningen. I Anmærningen til Finansloven (se Tillæg A. Sp. 1541—42) staar der:

„Fra Beboerne paa Afsø er der fremkommet et Andragende om, at der maa blive oprettet en Telefonforbindelse mellem den nævnte D og Fejsø.“

Dertil svarede saa den højtærede Minister:

„Da det formentlig maa anses for ønskeligt, at Afsø, ligesom det er stet for forskellige andre mindre D'er, bringes i For-